

Forfatter: Blicher, Steen Steensen

Titel: Udrag fra E Bindstouw (DK) (paralleltekst med Rigsmålgengivelse)

Citation: Blicher, Steen Steensen: "Noveller", i Blicher, Steen Steensen: *Noveller*, udg. af Esther Kielberg ; Henrik Ljungberg , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1991, s. 275. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-blic03val-shoot-idm140515387050976/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Noveller

te de igen og sagde, at jeg skulle holde Kæft. Alligevel rendte de da ud af Leigestuen, men saa kunde de tage ibag. Lidt efter kom Pigen, som Tyven havde stjaalet, igen og fløj fra den ene Side til den anden og rev sig i sit Haar og bar sig ad, som om hun havde været gal. »Hvad gaar ad hende?» sagde jeg til ham, der stod ved mig. »Tyven har lokket Pigen,« sagde han. »Sk . . .,« sagde jeg, »var det værd at skabe sig saadan for? han har vel saameget, at han kan betale for Barnet.« »Se hist!« sagde han, »der kommer den skammelige Møllersvend tilbage med en lang Strimmel Papir.« – »Nu vil han tage Maal af hende til en ny Kjol,« sagde jeg, »kan hænde sig, Tyven har revet den, hun har paa; ja, ja, noget er bedre end slet intet.« Men Pigen var ikke fornøjet med det, for hun lod til, hun vilde have slaet Møllersvenden med sin Knystæve, og saa sprang hun op paa en Smule Dige og ned igen, og hvor hun saa blev af, det ved jeg ikke. Hun rendte vel sagtens efter en Indkaldelse, men hvad kan det nytte? Det hun har, det har hun, og Karlen kan gaa fra det ene Herred til det andet, saa kan hun tage ibag. Men saa skuide I have set et Spill! Der staar en Hest med en Mand paa paa Kongens Nytorv – jeg har mange Gange gaact om ved den og tænkt, at det var noget, de havde skaaret ud af Træ; men Skam siall ham! han kan godt ride, hvorhen han vil, for allerbedst som jeg sad og gabte paa de her Anstalter, kom han ind efter Tyven. Han havde rigtignok smurt sig over med Kridt, men jeg kendte ham alligevel. Tyven var ikke glad ved ham; for hver Gang han saa til ham, saa nikkede han ad ham; men han blev endda holdende stille saalænge, at Tyven fik Stunder at undrende. Tilsidst saa bars det mig for, at jeg saa Heivede. Den Slemme og saamange Smaadjavle, at det var grueligt, rendte og slog Ild paa Tyven, og saa puttete de ham ned i en gloende Ovn og sprang selv bag efter, men den levende Træhest sprang med Manden op paa Loftet. Den anden Dag gik jeg ned paa Torvet og vilde se, om han var der – jo, han stod der rigtignok og havde faaet al Kridtet tørret af sig; men jeg skal vel hytte mig, jeg kommer ikke for nær til ham, for nu ved jeg, hvad han bestaar af.

Den anden Gang jeg var derude paa det Komedietej, da kom Skam Møllersvenden igen, og dengang var han kommen i Tjeneste ved en anden Husbond, og de skulde vel langt hen, for han havde en grumme stor Mædkurv at slæbe paa; men det var en Slyngel, hvorhen han kom, og denne her Stjelen var saa at sige gjort ved ham, for lige saasnart han saa, at Manden var kommen lidt frem, saa gav han sig i Lag

aa han hog i sæ, aa stapped nier i hans Maw jen Humpling atter en aahn, aa saa tow han sæ en guc Toer aa e Flask ivessomda, aa sat en hwaeh Gaang bag ve sæ. Men saa kam dæ Jen i søhn no pahh tawlered Paarkletow mæ en Hjøllistryhg i hans Haahn, aa han snapped e Flask aa rent mæj. Degaang te e Møllerswen saa vahh sæ, aa vil ta hans Flask, saa war en han. De howed ham ill: han so sæ rounen om po wos Aalsammel, tesist falt hans Øwn po mæ, faa A stod ham narest, aa da ku A wal si, han waantint mæ te et, faa han bløw ve aa glow o mæ som han skul ha et mæ. »Hwa ka de nøtt,« saah A, »te I sier o mæ? A haa Skam ett tawn je Flask, men dæ wa Jen, dæ rent her i et Pa laang Bowser aa mæ en Hjøllistryhg, han tow en frae Jer.« Men de ku let hjælp Aal hwa A saah, faa han bløw ve aa si o mæ; han saah lugenting, men hans Øwn gnistred som glowen Ild, aa al dem dæ war i e Stou di grint lisse stærk som di kunn. Saa bløw A ilworre aa saah te ham: »Tyw tærke Hwæmand stæl; dersom Do ett vil læ væhr aa glow o mæ, saa skal A Skam kom øwr te Dæ, aa baank e Miel aa di Trøj.« Han stod lih kawt, aa gavt saa høwt, te A ku ha jawd beggi mi Knotnøwr ind i hans Mund. »Da skal A si, om A et ka læth din Møllertyw!« saah A, aa saa vil A te aa kyl mi jen Bien øwer e Plankværk; men saa begynt di Aalsammel aa rohv te A sku go ud; di haa wal wo rahd te dæ sku ski en Uløkk. Saa wa dæ Tow, di tow mæ hwer unne si Arm: »A ka go sjæl,« saah A; men de ku et nøtt hwa A saah, faa saa krøv di sammel runnen om mæ, aa raavt Hurra faa mæ, faa de A søhn had skamfatted e Tyw, aa saa bar di mæ rele ud po dje Skaaller; men i e Dar skelles di ad, aa saa trillt A aa brækked e Maanbed te mi Pihv.

Men saa haar A aasse jengaang wor i Kjærk, i den bette kaalled Kjærk, dæ legger paa Kongens Nejtærre, let frae den løwn Træhejst; de war en doll Kjærk innen i Møt øwr war et stuer Omhang, aa de stod der en bette Kon Knejt aa trak op aa nier, aa en Præjst stod der ve hwa sin Sih aa et, aa di wa swot i e Ansigt; A stod ve wo Kaakkepihg høwt aap o e Puppelturh. Kongen sad ve den jen Sih o e Præjstowl; men han taw stell, aa e hiele Mienighed taw stell, undtawn somtier te di klapped i dje Hænnær, aa ga et gromme Væl aa dem. I e Chor dæh gik di ud aa ind, aa saa præjked Jen aa saa præjked Tow, aa saa rovt di i Munnen po hweranner; saa sang di, aa saa spelled di. Dæ war aasse